

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 14Cb/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200221
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Libor Kysucký
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2019:3719200221.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica sudca Mgr. Libor Kysucký v spore žalobcu SG Equipment Finance Czech Republic s.r.o. so sídlom námestí Junkových 2772/1, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČO 610 61 344, zastúpeného Mgr. Michalom Chuchútom, LL.M., advokátom so sídlom námestí A. XXXX/X, B., XXX XX C. X proti žalovaným 1/ SIXING spol. s r.o. so sídlom Námestie A. Hlinku 25/30, 017 01 Považská Bystrica, IČO 00 652 539, zastúpený JUDr. Róbertom Faturom, advokátom so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, 2/ D. E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom 017 21 Dolný Lieskov 40, 3/ D. G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, XXX XX C. H., zastúpený JUDr. Róbertom Faturom, advokátom so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, 4/ D. G. I., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C. H., zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. ROJKO s.r.o. so sídlom Železničná 90/12, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 251 794 o zaplatenie 31 284,97 € s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný 1/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 2 597,13 € a úroky z omeškania 0,05% denne zo sumy 2 597,13 € od 23.7.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu voči žalovanému 1/ vo zvyšku z a m i e t a .

Žalovaný 1/ m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 1/ trovy konania v rozsahu 83,40% do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

Súd žalobu voči žalovanému 2/ z a m i e t a .

Žalovaný 2/ m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

Súd žalobu voči žalovanému 3/ z a m i e t a .

Žalovaný 3/ m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 3/ trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

Súd žalobu voči žalovanému 4/ z a m i e t a .

Žalovaný 4/ m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 4/ trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania,

o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/, 3/ a 4/ spoločne a nerozdielne (č.l. 410) zaplatiť žalobcovi 150 980,52 €, úroky z omeškania 0,05% denne zo sumy 148 864,94 € od 23.7.2013 do zaplataenia a trovy konania. Zo žaloby vyplýva, že žalovaných 150 980,52 € je súčtom rôznych súm, o ktorých žalobca tvrdí, že má na ne nárok titulom „Zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07“, „Zmluvy o finančnom leasingu č. 01732/07“, „Zmluvy o finančnom leasingu č. 01734/07“, „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05079/07“, „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05082/07“, „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05083/07“, „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05084/07“, „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05088/07“ a „Zmluvy o operatívnom leasingu č. 05089/07“. Pokiaľ ide o nároky zo zmluvy o operatívnom leasingu č. 05089/07, žalobca tvrdil, že:

- ako leasingový prenajímateľ dňa 18.4.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o operatívnom leasingu s tým, že súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky
- vstupná cena predmetu leasingu bola 69 900 € s tým, že leasingová zmluva bola uzatvorená na dobu určitú – 48 mesiacov

- presná výška leasingových splátok bola určená v splátkovom kalendári tak, že prvá splátka bola 1 557,13 € a výška ďalších splátok bola 1 557,13 €

- žalovaný 1/ predmet leasingu prevzal, čo potvrdil podpisom preberacieho protokolu

- na leasingovej zmluve žalovaní D. A. H., D. E. F., D. G. B. a D. G. I. urobili ručiteľské vyhlásenia

- žalovaný 1/ v priebehu trvania leasingovej zmluvy prestal platiť leasingové splátky a leasingová zmluva bola preto zo strany žalobcu predčasne ukončená písomnou výpoveďou

- ku dňu výpovede žalovaný 1/ v súvislosti so zmluvou č. 05089/07 dlhoval 57 568,86 € (2 x 1 557,13 € + 109,98 € + 54 344,62 €)

- žalobcovi sa podarilo predmet leasingu opätovne zobchodovať, po čom žalobca od horeuvedených 57 568,86 € odčítal výtťažok z rekonzultácie vo výške 25 000 €, nespotrebovaný úrok 1 258,53 € a platby prijaté po dátume výpovede 1 667,11 €

- v súvislosti so zmluvou o operatívnom leasingu 05089/07 vznikli aj náklady 210,63 €, 1558,11 € a 1 430,13 € a celkový nedoplatok je teda 32 842,10 €

- od sumy 32 842,10 € žalobca odčítal platby prijaté po vykonaní konečného vyúčtovania

- dňa 7.1.2010 vyzval žalovaného 1/ k úhrade

- žalovaných D. A. H., D. E. F., D. G. B. a D. G. I. vyzval k úhrade listom zo dňa 12.7.2013 (č.l. 1)

- v iných konaniach, ktoré žalobca viedol proti iným subjektom (napr. OS BA III sp.zn. 22Cb/144/08), súdy vyhodnotili ručiteľský záväzok ako platný

- ručením je možné zabezpečiť aj záväzok, ktorý má vzniknúť v budúcnosti

- pokiaľ ide o námietku premlčania, leasingové zmluvy neobsahujú termín splatnosti záväzku z titulu predčasného ukončenia zmluvy, a tak je treba vychádzať z § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom žalobca vyzval žalovaných k plneniu v roku 2010, resp. 2013 (č.l. 564)

- podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka začne plynúť premlčacia doba až po uplynutí primeranej doby po vyzvaní dlžníka na splnenie záväzku vo vzťahu k ručiteľovi, pričom žalovaní 2/, 3/, 4/ boli vyzvaní na plnenie v roku 2013. Žalobca pritom nemohol ručiteľov vyzvať na plnenie záväzku skôr, ako bola známa výška záväzkov po predaji predmetu leasingu (č.l. 714)

- prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý je možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov, pričom tento úkon nezakladá druhému manželovi žiadne práva a povinnosti, na čom nič nemení ani § 147 Občianskeho zákonníka

- základnou podmienkou aplikácie § 145 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka je existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí, a preto úvahy o tom, či k právnemu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela, sú bezpredmetné

- za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom BSM alebo k výkonu jeho správy (č.l. 783)

- medzi prípadom posudzovaným v náleze č. I. ÚS 26/2010 a prejednávanej vecou je zásadný rozdiel v tom, že žalobca nepodpisoval s ručiteľmi notárske zápisnice, v ktorých by títo súhlasili s ich vykonateľnosťou

- manželky žalovaných 2/, 3/ a 4/ nenapadli neplatnosť právnych úkonov ručenia

- Ústavný súd SR uviedol, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu a je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti v súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov
- Ústavný súd SR tiež skonštatoval, že za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí sa nepovažuje ručiteľský záväzok jedného z manželov a že pri nezmenenej právnej úprave BSM sú tieto závery súdnej praxe stále použiteľné (č.l. 795)
- podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka je veriteľ oprávnený, ale nie povinný požadovať plnenie od dlžníka a formulácia tohto ustanovenia potom nebráni veriteľovi, aby plnenie požadoval neskôr. Až touto neskoršou výzvou dochádza k záväznému stanoveniu termínu splatnosti, od ktorého začína plynúť premlčacia doba.
- za výzvu k plneniu, od ktorej sa odvíja povinnosť dlžníka platiť, možno považovať i podanie žaloby
- z § 340a ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že musí dôjsť k právnomu úkonu, ktorým je faktúra alebo iná výzva podobnej povahy, pričom však takou výzvou nie je výpoveď zmluvy. Premlčacia doba teda nemohla plynúť od výpovede leasingovej zmluvy.
- žalovaný 1/ poukazoval čiastočné úhrady odlišené iba variabilným symbolom a v konaní teda nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ uhrádzal konkrétne leasingové splátky
- táto procesná obrana žalovaného 1/ tak neobstojí aj vzhľadom k tomu, že jeho úhrady sa nerovnali presne jednotlivým splátkam, ktoré boli práve tými čiastkovými plneniami zmieňovanými v rozhodnutí č.k. 10Cmo/606/98 (č.l. 874).

2. Žalobca ako dôkaz označil zmluvu o leasingu, všeobecné podmienky, prílohu č. 1 zmluvy, dodatok, preberací protokol, splátkový kalendár, výpoveď zmluvy, doručenkú k výpovedi, upomienky, kúpnu zmluvu, konečné vyúčtovanie leasingovej zmluvy, výzvy adresované ručiteľom, vyúčtovania odmien znalcov, faktúry za parkovné, predpisy k úhrade poisťného, vyčíslenia úrokov z omeškania, sadzobníky poplatkov, výpisy z účtu, plné moci a navrhol vylúčiť žalovaných 2/, 3/ a 4/.

3. Žalobca ako prostriedky procesného útoku použil skutkové tvrdenia uvedené v odseku 1 a návrhy na vykonanie dôkazov uvedené v odseku 2.

4. Žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ uviedli, že:

- ručiteľský záväzok na samotných zmluvách je neplatný z dôvodu neurčitosti, nakoľko z formulácie ručiteľského záväzku nie je zrejmý rozsah prebraného záväzku, ktorý vtedy ani neexistoval
- žalovaní 2/, 3/ a 4/ nemôžu ručiť najmä za parkovné, náklady na znalecké posudky a havarijné poistenie, nakoľko tieto položky nemožno podradiť pod rovnaký titul ako neuhradené splátky leasingu
- pri zmluve č. 05089/07 uplynula premlčacia doba vo vzťahu k žalovanému 1/ dňa 11.2.2013 a právo veriteľa voči žalovaným 2/ - 4/ sa premlčalo dňa 11.2.2013, a preto žalovaní vznášajú námietku premlčania (č.l. 428)
- premlčacia doba začala plynúť momentom ukončenia leasingových zmlúv výpoveďou, kedy vznikla povinnosť vrátiť si vzájomné plnenia
- leasingové zmluvy sú neplatné aj pre nedostatok formy a aj z dôvodu, že zmluvy pri označení prenajímateľa neobsahujú osoby, ktoré konajú v jeho mene. Zmluvy sú zo strany žalobcu podpísané istými osobami, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať pochybnosti. Na leasingových zmluvách absentuje akékoľvek označenie ich funkcie, resp. identifikácia vzťahu podpísaných osôb voči žalobcovi. Podpisy sú naviac nečitateľné. Nedostatok podpisu spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy (č.l. 714).
- leasingové zmluvy za žalobcu podpísali isté osoby, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať dôvodné pochybnosti, nakoľko v zmluvách chýba označenie funkcie podpísaných osôb. Podpisy sú naviac nečitateľné, čo znemožňuje ich konkretizáciu a spôsobuje neurčitosť zmluvy. Ak niektoré osoby možno špecifikovať menom a priezviskom (napr. A. J., F. H. a G. K.), takéto osoby nefigurujú v Obchodnom registri ani ako prokuristi a ani ako vedúci organizačnej zložky.
- podpis predstavuje pojmovú náležitosť písomnej formy prejavu a nedostatok podpisu konajúcej osoby spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy (viď rozsudok NS SR č.k. 6Sžf/25/2011)
- pokiaľ právna úprava poskytuje možnosť za právnickú osobu konať aj iným osobám, požiadavka obvyklosti kladie dôraz na nevyhnutnosť predložiť podklady, ktoré by preukázali obvyklosť pracovného zaradenia, resp. obvyklosť úkonov, ku ktorým pri činnosti osôb dochádza
- žalovaní 1/ a 4/ poukázali aj na rozhodnutie NS ČR č. R 25/1998, v zmysle ktorého ak za niektorú zmluvnú stranu uzaviera zmluvu zástupca, podľa § 31 ods. 1 OZ musí zo zmluvy vyplývať, že tento právny úkon robí ako zástupca (č.l. 722)

- v náleze č. I. ÚS 26/2010 Ústavný súd vyslovil právny názor, že konanie osoby pristupujúcej k záväzku, kedy sa táto ako spoločník spoločnosti a jej konateľ zaviazala, že za spoločnosť splní jej dlh, sa môže považovať za neplatný právny úkon

- podľa názoru Ústavného súdu SR do úvahy prichádza aj absolútna neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, ak sa spoločník stane dlžníkom popri spoločnosti, pričom cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM (č.l. 793)

- žalobca sám navrhol písomnú formu leasingovej zmluvy, pričom takúto formu nedodrжал práve on

- leasingová zmluva je zmluvou o kúpe prenajatej veci, ktorá musí byť obligatórne dojednaná v písomnej forme

- podľa dôvodovej správy k § 489 sa má táto právna úprava vzťahovať aj na prípady označené pojmom leasing

- pokiaľ žalovaný 1/ po výpovedi zmlúv plnil žalobcovi, tomuto plnil záväzky z pôvodných zmlúv, ako by tieto nezanikli, a na strane žalobcu tak mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie

- v žiadnom prípade však nemôže ísť o konkludentné uznanie celého dlhu voči žalobcovi, keďže žalovaný 1/ plnil bez existencie právneho dôvodu (č.l. 883).

5. Žalovaní ako prostriedky procesnej obrany použili skutkové tvrdenia uvedené v odseku 4, predložili prehlásenie D. I. (č.l. 815), navrhli výsluch L. B., E. F., žalovaných 2/ - 4/ a osôb, ktoré podpísali leasingové zmluvy za žalobcu (č.l. 793pv).

6. Súd posúdil skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný 1/ podpísal leasingovú zmluvu a že prevzal náves tak, že tieto tvrdenia boli medzi stranami nesporné.

7. Súd považuje za preukázané (výsluchom Ing. Miroslava Straussa), že v predmetnom čase žalovaný 1/ rozvíjal podnikanie v oblasti automobilovej dopravy, pričom vozidlá prioritne bral od spoločnosti MAN Slovakia. MAN Slovakia mal financovanie zabezpečené prostredníctvom spoločnosti SG EQUIPMENT. Po stretnutí v priestoroch spoločnosti MAN Slovakia mu pán J. do Považskej Bystrice doniesol pripravené a podpísané zmluvy. Tieto zmluvy v tom čase už boli opatrené podpismi zo strany žalobcu. Žalovaný 3/ potvrdil, že žalovaný 1/ prevzal do užívania všetky vozidlá a návesy, ktoré boli predmetom leasingových zmlúv a poukázal na to, že on nebol vopred upozornený na to, že na leasingových zmluvách budú aj ručiteľské vyhlásenia, a že skutočnosť, či by ručiteľské vyhlásenie podpísal, by musel konzultovať so svojou manželkou.

Súd považuje za preukázané (výsluchom D. G. I.) aj to, že v predmetnom období dochádzalo k rozširovaniu činnosti žalovaného 1/, pričom žalovaný 1/ bral ťahače prednostne od spoločnosti MAN a návesy od spoločnosti SCHMITZ. Financovanie vozidiel bolo zabezpečované prostredníctvom žalobcu. Rokovaniami so žalobcom a so spoločnosťami MAN a SCHMITZ bol poverený Ing. Miroslav Strauss. D. G. I. a ostatní spoločníci tieto leasingové zmluvy podpísali v Považskej Bystrici. D. I. uviedol, že on je ženatý od roku 2002 a jeho manželka nedala súhlas na podpis zmlúv, ktoré sú predmetom tohto konania. D. I. uviedol, že predmetné zmluvy mu neboli predložené vopred na pripomienkovanie, pričom on nežiadal, aby mohol predmetné zmluvy pripomienkovať predtým, ako ich podpíše.

Súd považuje za preukázané, že žalobca ako prenajímateľ dňa 18.4.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ (t.j. so spoločnosťou SIXING, s.r.o.) zmluvu o operatívnom leasingu č. 05089/07. Na základe tejto zmluvy vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať po dobu trvania leasingu ťahač MAN TGA 18.400 BLS 4x2 s tým, že leasingové splátky boli stanovené na 1 557,13 € s DPH a zostatková predajná cena bola stanovená na 26 617,92 € s DPH. Na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“; pod týmto textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky pre operatívny leasing a príloha č. 1.

Súd považuje za preukázané aj to, že horeuvedenú zmluvu za žalobcu podpísal A. J. a M. F., že žalobca dňa 15.1.2007 udelil A. J. plnú moc, aby spoločne s jedným vedúcim organizačnej zložky alebo spoločne s jedným prokuristom alebo spoločne s pani N. alebo spoločne s pánom K. zastupoval žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti a že žalobca dňa 15.1.2007 udelil M. F. plnú moc, aby spoločne s prokuristom alebo spoločne s ďalším splnomocneným zastupoval žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti (č.l. 758, 761 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že A. J. bol v apríli 2007 zamestnancom žalobcu (č.l. 773 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca dňa 24.4.2007 vystavil splátkový kalendár, podľa ktorého mal žalovaný 1/ zaplatiť dňa 24.4.2007 žalobcovi sumu 1 557,13 € a 47 splátok po 1 557,13 € s tým, že každá táto splátka bola splatná v 20. deň mesiaca.

Súd považuje za preukázané aj to, že vo Všeobecných obchodných podmienkach pre operatívny leasing sa žalovaný 1/ zaviazal, že ak bude v omeškaní s leasingovou splátkou alebo inými platbami, najmä s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05% z dlžnej sumy brutto denne. Žalobca sa so žalovaným 1/ dohodol aj na tom, že pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu nájomca uhradí prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktoré by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej predajnej ceny bez DPH. Vo Všeobecných obchodných podmienkach pre operatívny leasing sa strany dohodli aj na tom, že prenajímateľ má ďalej preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poistné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu a opravy.

Súd považuje za preukázané aj to, že žalovaný 1/ od spoločnosti MAN dňa 24.4.2007 prevzal nový ťahač MAN TGA 18.400 BLS 4x2 s výrobným číslom WMAH06ZZ27M483603 (č.l. 125 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca dňa 4.2.2009 vypovedal leasingovú zmluvu č. 05089/07 z dôvodu neuhradenia leasingových splátok s tým, že žalovanému 1/ bola táto výpoveď doručená dňa 11.2.2009.

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca prostredníctvom makléra RENOMIA, a.s. poistil v poisťovni Kooperativa, a.s. ťahač e.č. C., za čo uhradil poistné 18 x 79 € a 1 x 21 € (č.l. 275, 278, 281, 283, 287, 290, 293, 296, 299, 302, 305, 308, 311, 314, 317, 320, 323, 326, 329 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca horeuvedené poistné zaplatil (č.l. 757 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že spoločnosť CCV Slovakia s.r.o. dňa 6.3.2009 vyfakturovala žalobcovi 91,63 € za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač e.č. C. (č.l. 189 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca zaplatil spoločnosti CCV Slovakia s.r.o. za tento znalecký posudok dňa 12.3.2009 (č.l. 191 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že spoločnosť Expert group, s.r.o. dňa 14.7.2010 vyfakturovala žalobcovi 119 € za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač e.č. C. (č.l. 250 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca za predmetný znalecký posudok spoločnosti Expert group, s.r.o. zaplatil 119 € dňa 19.8.2010 (č.l. 251 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že spoločnosť PEMA vyfakturovala žalobcovi za parkovanie návesu e.č. C. parkovné 110,08 €, 132,09 €, 136,49 €, 173,38 €, 156,60 €, 173,38 €, 167,79 €, 173,38 €, 167,79 € a 39,15 € (č.l. 200, 203, 206, 220, 223, 230, 237, 240, 247, 253 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca horeuvedené parkovné spoločnosti PEMA, s.r.o. zaplatil (č.l. 201, 204, 207, 221, 225, 232, 238, 241, 248, 254 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalovaný 1/ dňa 18.1.2011 zaplatil žalobcovi sumu 1 557,13 € s tým, že ako VS uviedol „0000508907“ (č.l. 801 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca dňa 9.7.2010 uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou spoločnosť Truck Commerce predal ťahač MAN TGA 18.400 BLS 4x2 s výrobným číslom WMAH06ZZ27M483603 za 25 000 € bez DPH (č.l. 158 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca dňa 8.10.2010 vypracoval konečné vyúčtovanie zmluvy o operatívnom leasingu č. 05089/07, v zmysle ktorého žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi splátky 3 114,26 €, úroky z omeškania 109,98 €, budúce leasingové splátky 54 344,62 €, poistné 1558,11 €, znalečné 210,63 € a parkovné 1 430,13 € s tým, že po zohľadnení predajnej ceny 25 000 € bol ku dňu 8.10.2010 nedoplatok vo výške 32 842,10 € (č.l. 178 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje za preukázané aj to, že žalobca listami zo dňa 12.7.2013 vyzval A. H., G. I., G. B. a E. F., každého na zaplatenie sumy 150 980,52 € titulom ručenia a že vozidlo financované na základe zmluvy o operatívnom leasingu č. 05089/07 malo evidenčné číslo C. (č.l. 180 – 187 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Súd považuje (výsluchom svedkyne E. F.) za preukázané aj to, že žalovaný 2/ a jeho manželka E. F. v roku 2007 vlastnili rodinný dom v Dolnom Lieskove a nemali auto a ani úspory. Ich BSM bolo zrušené v decembri 2010. Žalovaný 2/ nemal v roku 2007 taký majetok, ktorý by nepatril do BSM (č.l. 825). Jej manžel začal podnikáť niekedy v roku 1990, resp. 1991, pričom svedkyňa svojmu manželovi v čase, keď podnikal, robila účtovníctvo. Svedkyňa samotná začala podnikáť asi okolo roku 2010. Nenapadla platnosť žiadnej úverovej, resp. leasingovej zmluvy, ktorú uzatvoril jej manžel, nakoľko ona nevedela o tom, že by jej manžel takéto zmluvy uzatvoril. O tom, že jej manžel je ručiteľom za záväzky spoločnosti SIXING voči žalobcovi sa dozvedela vtedy, keď jej manželovi bola doručená žaloba v tejto veci. V roku 2011 došlo k zrušeniu BSM manželov, a to z toho dôvodu, že práve svedkyňa sa rozhodla podnikáť. Kým podnikal jej manžel, svedkyňa nepovažovala za potrebné podať návrh na zrušenie BSM (č.l. 75 spisu sp.zn. 14Cb/11/2019).

Súd považuje za preukázané aj to, že BSM žalovaného 2/ a jeho manželky E. F. bolo za trvania manželstva zrušené rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 8C/196/2010-12 zo dňa 8.12.2010.

Súd považuje (výsluchom svedkyne L. B.) za preukázané aj to, že žalovaný 3/ a jeho manželka L. B. v roku 2007 vlastnili 3-izbový byt v hodnote okolo 50 000 € a mali hypotéku 74 686,31 € na stavbu domu. V roku 2007 BSM ešte nebolo zrušené. V roku 2007 žalovaný 3/ nemal žiadny majetok, ktorý by patril výlučne jemu (č.l. 825 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015).

Svedkyňa začala podnikáť niekedy v roku 2008, keď si založila spoločnosť Eko Strada, s.r.o. Predtým mala asi aj živnostenský list ako fyzická osoba. Pri prvom výsluchu neuviedla, že je spoločníčkou spoločnosti MIBAR, s.r.o. a MORAX, s.r.o. z dôvodu, že ju jednoducho v tom čase nenapadlo, že otázka smeruje aj k tomu, či je spoločníčkou nejakej s.r.o. Navyiac, tieto spoločnosti neznamenala aj z toho dôvodu, že z nich vtedy nemala žiadny príjem. Pokiaľ ide o nákup nehnuteľností spoločnosťou MIBAR, už si nepamätá, akým spôsobom bol tento nákup financovaný, a nepamätá si ani to, aký príjem mala z toho, že svoj obchodný podiel v spoločnosti MORAX predala pánovi O.. Súpisné číslo k ich domu vo Sverepci bolo pridelené v roku 2003. Pán B. je v spoločnosti KOI zodpovedný za úsek dopravy a mechanizácie a svedkyňa jednoducho považovala vhodné, aby na internetovej stránke bolo toto postavenie jej manžela v spoločnosti opísané slovom riaditeľ. Spoločnosť KOI vykonáva vnútroštátnu a medzinárodnú nákladnú dopravu, pričom má 1 kamión. Okrem tohto kamiónu má spoločnosť KOI aj ďalšie vozidlá ako traktorbager, sklápače a kolesový bager, celkom ide asi o 10 dopravných prostriedkov. V roku 2007 okrem mesačného príjmu cca 3 000 Sk nemala žiadny iný príjem a že jej manžel nemal vo výlučnom vlastníctve v roku 2007 žiaden majetok, pričom všetko majetok bol spoločný. V roku 2008 mala iba príjmy z pracovného pomeru v rozpätí od 3 000 Sk do 5 000 Sk mesačne. Hypotéku na dom si brali pred 20 rokmi a túto si brali spoločne (č.l. 75 spisu sp.zn. 14Cb/11/2019).

Súd považuje za preukázané aj to, že G. I. nemal motorové vozidlo, ani nehnuteľnosť a že ešte aj v roku 2014 býval u svojich rodičov (č.l. 544, 558).

Súd považuje za preukázané aj to, že manželka žalovaného 4/ - D. I. počas manželstva zo žalovaným 4/ nedala súhlas na podpis ručenia (č.l. 815).

Súd považuje (výsluchom svedkyne D. I.) za preukázané aj to, že so žalovaným 4/ sa svedkyňa rozviedla v roku 2013 a že nevie o tom, že by počas manželstva došlo k zrušeniu BSM. O vyporiadaní BSM svedkyne a jej manžela sa nevedelo žiadne súdne konanie, nakoľko svedkyňa a jej manžel žiadny majetok nemali. Pokiaľ ide o spoločnosť SIXING, ona vôbec nevedela, čím sa táto firma zaoberá. Vie jedine o tom, že svokor jej manžela bol v spoločnosti SIXING a že toto v nejakom čase prepísal na jej manžela. Nevie o zmluvách, ktoré boli uzatvorené so spoločnosťou SG Equipment Finance Czech Republic. V roku 2007 ona a jej vtedajší manžel nemali žiadny majetok. Bývali u svokrovcov a jedinou vecou, ktorú mali, bol starší automobil, ktorý však jej manžel predal, pričom výťažok zo speňaženia tohto automobilu sa použil na rekonštrukciu rodinného domu, ktorý patril svokrovcom. V roku 2007 bola svedkyňa na materskej dovolenke, pričom ku koncu roka 2007 nastúpila do práce k svojmu pôvodnému zamestnávateľovi – spoločnosti RAVEN. Je absolventkou strojárskeho učilišťa. V RAVEN-e pracovala ako recepčná, resp. informátorka a na tejto pozícii pokračovala aj po ukončení materskej dovolenky. Až po nejakom čase nastúpila do stavební v Považskom Podhradí, kde pracuje pri pokladni. Svedkyňa nikdy nepodnikala. Nevie o tom, že by jej manžel v roku 2007 mal nejaký majetok, ktorý by nepatril do BSM a ktorý teda patril výlučne jej vtedajšiemu manželovi (č.l. 75 spisu sp.zn. 14Cb/11/2019).

8. Súd vykonal listinné dôkazy uvedené v odsekoch 2 a 5 a z týchto dôkazov aj vychádzal. Súd týmto listinným dôkazom uveril, pretože v konaní nebola spochybnená ich pravdivosť a pravosť. Súd uveril aj výsluchom svedkov, nakoľko v konaní nevyšlo najavo nič, čo by spochybnilo ich hodnovernosť.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede svedkyne B., žiada sa uviesť, že ani jej opakovaným výsluchom nebolo zistené, že by jej manžel v januári 2007 mal nejaký majetok mimo masy BSM. Opakovaný výsluch tejto

svedkyne preukázal iba to, že svedkyňa v tom čase mala majetok – pre účely tohto konania je však relevantné preukázať, že majetok mimo BSM mal žalovaný 3/.

9. Súd ďalšie dôkazy nevykonal, nakoľko stany ďalšie dôkazy nenavrholi.

10. Podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

Podľa článku 4.6 tretej vety Všeobecných obchodných podmienok pre operatívny leasing nájomca je povinný platiť dohodnuté leasingové splátky včas a v plnej výške podľa splátkového kalendára.

Podľa článku 8.2 Všeobecných obchodných podmienok pre operatívny leasing ak bude nájomca v omeškaní s leasingovou splátkou alebo inými platbami, najmä s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05% z dlžnej sumy brutto denne.

Podľa článku 9.2 Všeobecných obchodných podmienok pre operatívny leasing pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu je nájomca povinný uhradiť prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktoré by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej predajnej ceny bez DPH.

Podľa článku 9.3 veta druhá Všeobecných obchodných podmienok pre operatívny leasing prenajímateľ má ďalej právo preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú predovšetkým poisťné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu.

Podľa § 373 Obchodného zákonníka kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Podľa § 398 Obchodného zákonníka pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

11. Na úvod tejto časti odôvodnenia je potrebné pripomenúť, že pokiaľ žalobca žiadal, aby mu žalovaný sumu zaplatil okrem žalovaných 1/ - 4/ aj D. A. H., tento zomrel dňa XX.X.XXXX a súd vo vzťahu k tomuto žalovanému konanie zastavil (č.l. 398).

12. Ďalej sa žiada uviesť aj to, že pokiaľ sa ide o nároky zo zmlúv č. 01719/07, č. 01732/07, č. XXXXX/XX, P. XXXXX/XX, P. XXXXX/XX, P. XXXXX/XX, P. XXXXX/XX, P. XXXXX/XX, tieto sú po vylúčení predmetom samostatných konaní.

13. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca dňa 18.4.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ platnú zmluvu o operatívnom leasingu č. 05089/07; k zmluve boli priložené „Všeobecné obchodné podmienky pre operatívny leasing“.

Pokiaľ žalovaní tvrdili, že leasingová zmluva je neplatná z dôvodu, že zmluvy sú zo strany žalobcu podpísané osobami, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať pochybnosti, nakoľko na zmluvách absentuje akékoľvek označenie ich funkcie, resp. identifikácia vzťahu podpísaných osôb voči žalobcovi, súd sa s týmto názorom nestotožnil. Zo žiadneho ustanovenia zákona totiž nevyplýva, že v zmluve má byť uvedené meno a priezvisko osoby, ktorá koná za právnickú osobu, resp. jej vzťah k tejto právnickej osobe (viď tiež uznesenie NS ČR sp.zn. 29Odo/695/2006). Posúdenie, či osoba, ktorá v mene právnickej osoby právny úkon urobila, bola na to oprávnená, totiž nie je otázkou dodržania písomnej formy úkonu, ale otázkou, či je právnická osoba takým úkonom viazaná (viď uznesenie NS ČR sp.zn. 32Odo/940/2006). Podpísanie zmluvy inou osobou, akou je osoba označená ako zmluvná strana, totiž nie je sankcionované absolútnou neplatnosťou zmluvy, ale tým, že podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka je z konania prípadne zviazaná osoba, ktorá zmluvu fyzicky podpísala – a aj to iba v prípade, ak ten, za koho sa konalo, úkon dodatočne neschválil. Je pritom zrejmé, že žalobca sa cítil viazaný konaním A. J. a M. F., nakoľko žalobca na základe zmluvy podpísanej týmito fyzickými osobami zakúpil nie lacný náves a tento poskytol žalovanému 1/. Aj zo správania žalobcu po podpise zmlúv je zrejmé, že fyzické osoby, ktoré zmluvy podpísali, boli oprávnené konať za žalobcu.

Pre úplnosť sa žiada uviesť poukázať na to, že z odseku 61 odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16Cob/118/17 vyplýva, že odvolací súd nezistil dôvody na odklon od horeuvedených záverov.

Pre úplnosť sa žiada poukázať na to, že ak by aj plné moci neboli udelené, podľa § 15 Obchodného zákonníka podnikateľa zaväzuje aj konanie osoby, ktorá bola poverená určitou činnosťou. To, že určitá osoba je takto poverená, táto osoba dá potenciálnemu klientovi najavo tým, že sa ujme potenciálneho klient potom, ako tento vstúpi do pobočky leasingovej spoločnosti. Nie je pritom obvyklé, aby potenciálny klient požadoval od tejto osoby, ktorá sa ho v pobočke ujala, nejaké písomné poverenie, resp. splnomocnenie (klient v podstate automaticky predpokladá, že osoba sediaca za prepážkou je oprávnená konať za spoločnosť). Toto poverenie možno obdobne prezumovať aj na základe toho, že osoba sa podpíše na zmluvu do kolónky „Prenajímateľ“. Samotné podpísanie zmluvy pánom Ostertág a pánom F. v spojení s tým, že žalobca v konaní netvrdil, že títo páni svoje poverenia prekročili, teda dostatočne preukazuje, že títo páni boli poverení tým, aby za žalobcu zmluvy podpísali. Keďže zmluvu podpísala na to poverená osoba, zmluva je platná.

Pokiaľ žalovaní tvrdili, že zmluva je neplatná z dôvodu, že ju uzatvorila organizačná zložka, žiada sa uviesť, že tento zápis organizačnej zložky do slovenského obchodného registra nemá žiadny dopad na (ne)existenciu právnej subjektivity žalobcu. Žalobca je totiž zjavne zahraničnou právnickou osobou a jeho právna subjektivita teda vyplýva z ustanovení českého práva, pričom túto subjektivitu vyplývajúcu z českého práva uznáva aj slovenský právny poriadok (viď § 22 Obchodného zákonníka). Žalobca je teda spôsobilý robiť právne úkony a nemožno dospieť k záveru, že by leasingová zmluva bola neplatná preto, že ju uzatvorila iba organizačná zložka.

14. Na základe horeuvedej zmluvy a VOP žalovanému 1/ najmä vzniklo právo na to, aby po dobu trvania leasingu užíval ťahač MAN TGA (článok 1.2 VOP) a povinnosť, aby žalobcovi platil leasingové splátky po 1 557,13 €.

Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalovaný 1/ svoju právnu povinnosť platiť mesačné splátky dodržal iba čiastočne – a to tak, že zaplatil iba 22 týchto splátok po 1 557,13 €.

Ku dňu výpovede zmluvy žalovaný 1/ konkrétne zaplatil prvých 20 splátok (t.j. splátky splatné do 20.11.2008).

Priamo zo žaloby ale vyplýva aj to, že žalovaný 1/ zaplatil aj splátku splatnú 20.12.2009. Sám žalobca totiž v odseku IV žaloby uvádza, že „U leasingové smlouvy číslo 05089/07 od pohľadávky 57 568,86 € odečetl ... platby prijaté po datu výpovedi v celkovej výši 1 667,11 €“.

Suma 1 667,11 € je pritom zjavne súčtom súm uvedených vo výpovedi leasingovej zmluvy 1 557,13 € + 109,98 €.

Samotné tvrdenie žalobcu teda preukazuje, že splátka splatná 20.12.2008 vo výške 1 557,13 € bola zaplatená.

Z vykonaného dokazovania vyplýva aj to, že žalovaný okrem horeuvedených 21 splátok zaplatil aj splátku splatnú 20.1.2009 - a to dňa 18.1.2011. V súvislosti s touto úhradou treba uviesť, že vzhľadom na výšku zaplatenej sumy – t.j. 1 557,13 €, čo je práve mesačná leasingová splátka dohodnutá práve v zmluve č. 05089/07 a vzhľadom na variabilný symbol zadaný pri tejto platbe je zrejmé, že žalovaný 1/ mal v úmysle splniť práve sumu označenú vo výpovedi ako „dlžná čiastka“ (a nie že mal v úmysle zaplatiť položku „dlžné úroky z omeškania“, resp. položku „zostatková hodnota“, resp. „26 budúcich splátok“). Vzhľadom na to, že leasingové splátky zmienené vo výpovedi leasingovej zmluvy 2 x 1 557,13 € boli zaplatené už pred podaním žaloby, súd žalobu v tejto časti zamietol.

Ak by však aj tieto splátky neboli zaplatené, žalobu by vo vzťahu k nim bolo potrebné zamietnuť aj z toho dôvodu, že žalovaný 1/ vzniesol dôvodnú námietku premlčania (č.l. 428).

Pokiaľ totiž ide o horeuvedené splátky, tieto boli splatné 20.12.2008 a 20.1.2009. Žalobcovi teda objektívne vznikla možnosť podať žalobu na súd už 21.1.2009. Premlčacia doba teda začala plynúť 21.1.2009 a uplynula 21.1.2013. Žalobca však žalobu, ktorou sa domáha okrem iného aj zaplataenia tejto splátky, podal až 29.7.2013. Žaloba bola teda zjavne podaná až po uplynutí 4-ročnej premlčacej doby a podľa § 388 ObZ tak už súd nemohol právo priznať.

15. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sumy 1 557,13 € sa stali splatnými až potom, ako žalobca vyzval žalovaného 1/ k plneniu – čo bolo v roku 2010 (č.l. 564, 714), § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka neposúva začiatok premlčacej doby až na moment požiadania o poskytnutie plnenia. Treba si totiž uvedomiť, že predmetné ustanovenie sa aplikuje iba vtedy, ak zmluva neurčuje čas plnenia. Pokiaľ však ide o leasingovú splátku po 1 557,13 €, zmluva určovala čas, kedy mal žalovaný 1/ túto splátku zaplatiť a teda aplikácia § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka na túto situáciu nie je možná (viď tiež odseky 50 a 51 odôvodnenia uznesenia sp.zn. 16Cob/118/2017).

16. Z vykonaného dokazovania je zrejmé aj to, že v článku 9.2 VOP pre operatívny leasing je uvedené, že „Pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu je nájomca povinný uhradiť prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktoré by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej predajnej ceny bez DPH“.

Pokiaľ ide o súlad či nesúlad horeuvedenej dohody o zmluvnej pokute s dobrými mravmi, treba si uvedomiť, že leasingová spoločnosť nekupuje predmet leasingu preto, aby ho niekedy (t.j. potom, ako ho prestane používať leasingový nájomca) reálne užívala, ale kupuje ho preto, aby ho užíval iba leasingový nájomca. Leasingová spoločnosť pritom kupuje vec nie podľa svojich želaní, ale podľa individuálnych želaní klienta. Teda ak má klient záujem o náves, leasingová spoločnosť ho kúpi, hoci samotná leasingová spoločnosť takéto zariadenie nepotrebuje. Ak však prípadne dôjde k predčasnému ukončeniu leasingovej zmluvy a predmet leasingu sa vráti do držby leasingovej spoločnosti, leasingová spoločnosť bude mať k dispozícii náves, hoci leasingová spoločnosť takéto zariadenie nikdy nechcela nadobudnúť do svojho vlastníctva. Vzhľadom na túto príčinnú súvislosť medzi chcením žalovaného 1/ a zakúpením návesu (ak by sa totiž žalovaný 1/ neobrátil na žalobcu s tým, že chce náves, žalobca by toto zariadenie nikdy nekúpil) nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa leasingová spoločnosť snaží (napr. formou zmluvnej pokuty) právne ošetriť, aby sa jej vrátila celá obstarávacia cena predmetu leasingu.

Hoci zmluvná pokuta smerujúca k tomu, aby sa leasingovej spoločnosti vrátili všetky vynaložené prostriedky nie je v rozpore s dobrými mravmi, a teda môže byť platná, v súdnej veci súd dospel k záveru, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatná.

Z § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že zmluvná pokuta musí byť dojednaná vždy písomne. Absencia písomnej formy dohody o zmluvnej pokute má za následok neplatnosť takejto dohody. Pokiaľ je ale dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v prílohe, aby bolo táto dohoda o zmluvnej pokute platná, musí byť podpísaná zmluvnými stranami. V danom prípade všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané zmluvnými stranami a dohoda o zmluvnej pokute v nich obsiahnutá je teda neplatná (viď tiež rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16Cob/443/2015) a žalobca nemá nárok na zmluvnú pokutu v uplatnenej výške 54 344,62 €.

Horeuvedená dohoda o zmluvnej pokute je absolútne neplatná nielen pre porušenie § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj z dôvodu, že táto dohoda je v rozpore s § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odsek 1 totiž vyžaduje, aby v dohode bola jednoznačne vyšpecifikovaná zmluvná povinnosť, pre prípad porušenia ktorej sa pokuta dojednáva. V danom prípade je však vznik povinnosti zaplatiť pokutu viazaná na prípad „predčasného zrušenia leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu“. Vznik zmluvnej pokuty ale nie je možné viazať na zánik záväzku a v zmysle ustálenej súdnej praxe je takáto dohoda o zmluvnej pokute neplatná (viď napr. rozsudok NS ČR sp.zn. 23Cdo/2575/2010).

V súvislosti so zmluvnou pokutou sa žiada uviesť, že k porušeniu povinnosti platiť leasingové splátky včas (čo by pri korektnom naformulovaní dohody o zmluvnej pokute pravdepodobne bola povinnosť zabezpečená zmluvnou pokutou) došlo 20.1.2009 – t.j. pred vypovedaním leasingovej zmluvy (k čomu došlo 4.2.2009). Ak by teda dohoda o zmluvnej pokute bola platná, bol by splnený obligatórny predpoklad vzniku povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu.

Ak by však aj dohoda o zmluvnej pokute bola platná, žalobu by vo vzťahu k nej bolo potrebné zamietnuť aj z toho dôvodu, že žalovaný 1/ vzniesol dôvodnú námietku premlčania (č.l. 428). Podľa názoru krajského súdu je totiž nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty zodpovednostným nárokom a vzniká ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti (odsek 53), a teda začiatok plynutia premlčacej doby treba posúdiť podľa § 393 ods. 3 Obchodného zákonníka (odsek 69 odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v tejto veci). K porušeniu povinnosti došlo dňa 20.1.2009 a premlčacia doba teda uplynula 20.1.2013. Žalobca však žalobu, ktorou sa domáha okrem iného aj zaplatenia zmluvnej pokuty podal až 29.7.2013. Žaloba bola teda zjavne podaná až po uplynutí 4-ročnej premlčacej doby a podľa § 388 ObZ tak už súd nemohol právo priznať.

17. Pokiaľ žalobca v súvislosti s tým, že čiastočné úhrady znamenajú uznanie aj zvyšku dlhu, argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu Trenčín sp.zn. 16Cob 153/2012, Krajského súdu Nitra sp.zn. 6Co/16/2016, Krajského súdu Trnava sp.zn. 21Cob/99/2016 a 21Cob/181/2016, treba uviesť že v týchto veciach išlo o plnenia z jediného právneho titulu - t.j. napr. o odplatu za zhotovenie plošnej inzercie, resp. o províziu, resp. o odplatu za prepravu. Ak teda dlžník zaplatil z vyfakturovaných 11 685 Sk za zhotovenie plošnej inzercie 6 000 Sk, skutočne iba z púhej skutočnosti takejto čiastočnej úhrady možno usudzovať, že dlžník uznáva aj zvyšok. Obdobne ak dlžník z vyfakturovanej provízie 596,40 € zaplatil 250 € (resp. ak z vyfakturovaných odplát za prepravu zaplatil iba časť fakturovaných súm), aj v týchto prípadoch už na základe čiastočnej úhrady bolo možné usúdiť, že dlžník uznáva aj zvyšok.

V súdnej veci sú však predmetom sporu plnenia z viacerých právnych titulov – jednak leasingové splátky, jednak zmluvné pokuty a tiež nároky na náhradu škody, a teda z púhej skutočnosti, že žalovaný 1/ vykonal úhradu leasingovej splátky, nemožno automaticky vyvodiť, že tento uznal aj záväzok titulom zmluvnej pokuty.

Žiada sa zdôrazniť aj to, že z obsahu spisu vyplýva, že vo vzťahu k zmluve č. 05088/07 po výpovedi zmluvy boli vykonané iba 3 úhrady - 1 557,13 €, 109,98 € a 1 557,13 €, pričom z ich výšky je zrejmé, že žalovaný 1/ týmito úhradami smeroval iba k umoreniu leasingových splátok a vyčíslených úrokov z omeškania a že teda žiadnu z týchto úhrad (na rozdiel od úhrad súvisiacich so zmluvou č. 05084/07 – viď sp.zn. 14Cb 14/2019) nemožno interpretovať tak, že nimi došlo aj k uznaniu záväzku titulom zmluvnej pokuty.

Pokiaľ žalobca v súvislosti s tým, že čiastočné úhrady znamenajú uznanie aj zvyšku dlhu, argumentoval rozhodnutím NS SR sp.zn. 5Obdo/32/2015, aj v tomto prípade bolo na základe aplikácie § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka priznané plnenie z jediného právneho titulu – istiny úveru a príslušenstva úveru, a teda ani z tohto rozhodnutia nevyplýva, že zaplatenie splátky treba interpretovať tak, že sa uznáva aj nárok z iného titulu – napr. zo zmluvnej pokuty.

Pokiaľ žalobca argumentoval rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp.zn. 21Cob/181/2016, v predmetnej veci bolo žalobcovi plnenie priznané na základe bezdôvodného obohatenia a nie na základe uznania záväzku čiastočnými úhradami, a teda predmetné rozhodnutie teda nie je spôsobilé podporiť argumentáciu žalobcu.

18. Pokiaľ sa žalobca domáhal sumy 1 558,11 € titulom poistného, Krajský súd v Trenčíne v odseku 54 odôvodnenia uznesenia sp.zn. 16Cob/118/17 vyslovil právny názor, že po zrušení zmluvy zanikli práva a povinnosti strán zo zmluvy.

To teda znamená, že pokiaľ VOP upravujú právo preúčtovať náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingu, toto právo žalobcu vyplývajúce zo zmluvy po zrušení zmluvy zaniklo.

V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Toto porušenie právnej povinnosti pritom viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o 1 443 € - žalovaný totiž v súvislosti s vozidlom e.č. C. uhradil aj poistné 5 x 79 € (č.l. 275, 278, 281, 283, 287), 13 x 79 € (č.l. 290, 293, 296, 299, 302, 305, 308, 311, 314, 317, 320, 323, 326) a 21 € (č.l. 329).

Zjavne teda došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktoré porušenie spôsobilo na strane žalobcu vznik škody a súd preto žalobcovi sumu 1 048 € priznal titulom náhrady škody (poistné 5 x 79 € nebolo možné priznať, nakoľko žalobca toto poistné uhradil už pred 29.7.2009 a vo vzťahu k týmto sumám bola námietka premlčania dôvodná) .

Pokiaľ žalobca žiadal titulom refundácie poistného aj sumu 115,11 €, súd dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na túto sumu - úhrada poistného žalobcom v sume 115,11 € totiž preukázaná nebola.

19. Pokiaľ ide o znalečné 91,63 €, súd považuje za potrebné uviesť, že zmluva ani VOP neobsahujú žiadne také ustanovenie, ktoré by zakladalo povinnosť na náhradu znalečného. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Pretože toto porušenie právnej povinnosti viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o 91,63 € (viď č.l. 191 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015), súd by žalobcovi túto sumu priznal titulom náhrady škody.

Príčinná súvislosť medzi týmto znížením majetku žalobcu a medzi porušením povinnosti žalovaného 1/ je nepochybná – ak by totiž žalovaný 1/ svoju povinnosť plnil, k vypovedaniu zmluvy by nedošlo a nebolo by ani potrebné speňažovať predmet leasingu.

V súvislosti so sumou 91,63 € sa ale žiada uviesť, že táto škoda vznikla 12.3.2009 - a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, súd s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalobu v tejto časti zamietol.

Pokiaľ ide o znalečné 119 €, súd považuje za potrebné uviesť, že zmluva ani VOP neobsahujú žiadne také ustanovenie, ktoré by zakladalo povinnosť na náhradu znalečného. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Pretože toto porušenie právnej povinnosti viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o 119 € (viď č.l. 256), súd žalobcovi túto sumu priznal titulom náhrady škody.

Príčinná súvislosť medzi týmto znížením majetku žalobcu a medzi porušením povinnosti žalovaného 1/ je nepochybná – ak by totiž žalovaný 1/ svoju povinnosť plnil, k vypovedaniu zmluvy by nedošlo a nebolo by ani potrebné speňažovať predmet leasingu.

V súvislosti so sumou 119 € sa žiada uviesť, že táto škoda vznikla 28.7.2010 - a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, k premlčaniu tohto nároku nedošlo.

20. Pokiaľ sa žalobca domáhal sumy 1 430,13 € titulom parkovného, Krajský súd v Trenčíne v odseku 54 odôvodnenia uznesenia sp.zn. 16Cob/118/17 vyslovil právny názor, že po zrušení zmluvy zanikli práva a povinnosti strán zo zmluvy. To teda znamená, že pokiaľ VOP upravujú právo preúčtovať náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingu, toto právo žalobcu vyplývajúce zo zmluvy po zrušení zmluvy zaniklo.

V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Toto porušenie právnej povinnosti pritom viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o sumy, ktoré tento zaplatil v súvislosti s parkovaním vozidla e.č. C. – t.j. o 110,08 €, 132,09 €, 136,49 €, 173,38 €, 156,60 €, 173,38 €, 167,79 €, 173,38 €, 167,79 € a 39,15 € (č.l. 200, 203, 206, 220, 223, 230, 237, 240, 247, 253 spisu sp.zn. 14Cb/179/2015) a súd preto žalobcovi priznal 1 430,13 € titulom náhrady škody.

V súvislosti s touto škodou sa žiada uviesť, že táto škoda vznikala po 14.12.2009 (viď č.l. 201) - a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, k premlčaniu tohto nároku nedošlo.

21. Pretože žalovaný 1/ bol v omeškaní so zaplatením leasingových splátok, žalobcovi by patrili aj vyčíslené úroky z omeškania v nepopretej sume 109,98 €. Týchto 109,98 € však žalovaný 1/ už žalobcovi zaplatil (v odseku IV žaloby sa uvádza, že „U leasingové smlouvy číslo 05089/07 od pohľadávky 57 568,86 € odečítal platby prijaté po datu výpovedi ve výši celkem 1 667,11 €“ - suma 1 667,11 € je pritom zjavne súčtom súm uvedených vo výpovedi leasingovej zmluvy 1 557,13 € + 109,98 € a samotné tvrdenie žalobcu teda preukazuje, že úroky z omeškania zaplatené boli a súd preto žalobu v tejto časti zamietol.

Ak by však aj suma 109,98 € zaplatená nebola, vzhľadom na námietku premlčania by bolo potrebné žalobu v tejto časti zamietnuť. Povinnosť platiť úroky z omeškania totiž vzniká jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní a týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba (viď rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/157/2009, NS ČR sp.zn. 33Cdo/3029/2011). Opačný výklad - teda že povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká samostatne v každom dni trvania omeškania, by poprel zmysel premlčania, nakoľko v prípade nezaplatenia istiny by úroky mohli prirastať počas desiatok rokov a dlžník by tak bol donucovaný zaplatiť istinu, aby zabránil tomu, že na úrokoch z omeškania zaplatí mnohonásobok istiny. V danom prípade boli splátky č. 19 až 23 splatné od 20.9.2008 do 20.1.2009 a premlčacia doba začala plynúť od 21.9.2008 do 21.1.2009 a uplynula najneskôr 21.1.2013 – teda pred podaním žaloby.

22. Z horeuvedeného teda vyplýva, že žalobca má nárok na 1 048 € titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením poisťného, na 119 € titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením znalečného a 1 430,13 € titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením parkovného, t.j. spolu 2 597,13 €.

Vo zvyšku však súd žalobu zamietol – a to z dôvodu uhradenia leasingových splátok ešte pred podaním žaloby, pre neplatnosť dohody o zmluvnej pokute a pre premlčanie sumy uplatnenej titulom zmluvnej pokuty, pre premlčanie náhrady škody vzniknutej zaplatením poisťného 5 x 79 €, pre premlčanie náhrady škody vzniknutej zaplatením znalečného 91,63 € a pre nepreukázanie, že žalobcovi sa majetok znížil aj o 115,11 € v súvislosti so zaplatením poisťného.

23. Pretože žalovaný 1/ je v omeškaní zo zaplatením sumy 2 597,13 €, súd ho zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške dojednanej vo všeobecných podmienkach. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že § 369 Obchodného zákonníka nevyžaduje písomnú formu dohody o výške úrokov z omeškania a teda ustanovenie článku 8.2 všeobecných podmienok je platné.

24. Žalobcovi súd z uplatnených 31 284,97 € priznal iba 2 597,13 € a je teda zrejmé, že úspech mal žalovaný 1/ - a to v rozsahu 91,7% a neúspech 8,3% a súd mu preto podľa § 255 ods. 2 C.s.p. priznal náhradu trov konania v rozsahu 83,4%.

25. Z vykonaného dokazovania je zrejmé aj to, že na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“, pričom pod týmto textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/.

Pokiaľ ide o ručenie spoločníkov a konateľov spoločností s ručením obmedzeným, z nálezu ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010 vyplýva, že:

- pokiaľ najvyšší súd dospel k záveru, že zmluva o pristúpení k dlhu uzavretá len jedným z manželov nie je právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí a že teda aplikácia § 145 Občianskeho zákonníka na pristúpenie k dlhu je vylúčená (názory najvyššieho súdu sú citované v odseku 13 takýto názor

odôvodnenia nálezu), tak takýto záver je podľa názoru ústavného súdu extrémne nespravodlivý a zasahujúci do práv garantovaných ústavou (viď odsek 16 odôvodnenia nálezu)

- ústavný súd v súvislosti so zmluvou o pristúpení k dlhu poukázal na to, že i keď táto dohoda zaväzuje len manžela, nesporne sa javí, že účinky tohto právneho úkonu sa môžu prejaviť aj vo sfére spoločných vecí manželov (odsek 18 odôvodnenia nálezu) a že teda pri interpretácii pojmu „spoločná vec manželov“ musia všeobecné súdy zohľadniť aj možné právne účinky úkonu vo sfére spoločných vecí (odsek 19 odôvodnenia nálezu). Podľa názoru ústavného súdu by sa dohoda o pristúpení k dlhu netýkala spoločných vecí iba vtedy, ak by manžel mal mimo BSM taký majetok, ktorý by postačoval na uspokojenie veriteľa (odsek 19 odôvodnenia nálezu). Podľa názoru ústavného súdu je v prípade, ak manžel nemá relevantný majetok mimo masy BSM potom potrebné, aby všeobecné súd skúmali, či ide alebo nejde o bežnú vec a či bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela na takýto právny úkon a teda či je daný úkon relatívne neplatný (odsek 20 odôvodnenia nálezu).

- v odseku 21 odôvodnenia svojho nálezu ústavný súd dokonca uviedol, že pojmovým znakom spoločnosti s ručením obmedzeným je obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky a oddelenie záväzkov spoločníka a spoločnosti. Podnikateľské riziko teda zaťažuje spoločnosť, a teda javí sa ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník bez súhlasu svojej manželky sa stane spoločným dlžníkom popri spoločnosti, pričom cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť, ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní záväzok splniť a nemajú vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou.

O tom, že súdna prax rešpektuje názory vyjadrené v horeuvedenom náleze, svedčí aj rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 17Co/1322/2015, v ktorom súdnom konaní sa riešila otázka neplatnosti ručiteľského vyhlásenia so záverom, že odvolací súd nevidel dôvod odkloniť sa od právneho názoru vysloveného Ústavným súdom SR v citovanom rozhodnutí.

Vzhľadom na horeuvedený právny názor ústavného súdu (t.j. že odporuje dobrým mravom, keď spoločník bez súhlasu svojej manželky sa stane spoločným dlžníkom popri spoločnosti, čo znamená absolútnu neplatnosť právneho úkonu) je aj pre rozhodnutie v súdnej veci relevantné, či žalovaní 2/, 3/ a 4/ mali v čase podpísania ručiteľského vyhlásenia vo svojom výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou.

Pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ v roku 2007 mali nejaký majetok vo svojom výlučnom vlastníctve (výsluch svedkýň F., B. a I. preukázal, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ nemali žiadny majetok mimo BSM), je zrejmé, že v čase urobenia ručiteľského vyhlásenia sa predpokladalo, že ručiteľský záväzok by bol prípadne exekučne uspokojovaný predajom vecí patriacich do BSM. Urobenie ručiteľského záväzku za týchto okolností je však podľa názoru súdu právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a teda absolútne neplatný (viď aj nálež ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010). Vzhľadom na túto absolútnu neplatnosť ručiteľského vyhlásenia súd žalobu vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietol.

Pokiaľ ide o uznesenie ústavného súdu č.k. I. ÚS 311/2016-16, z odôvodnenia tohto uznesenia nevyplýva, že by ústavný súd prehodnotil svoje názory vyslovené v náleze ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010. Treba si totiž uvedomiť, že v rozsudku sp.zn. 8Co/368/2015-157 (ktorý rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp.zn. I. ÚS 31/2016) išlo o diametrálne odlišnú skutkovú situáciu. V konaní sp.zn. I. ÚS 31/2016 išlo totiž o riešenie otázky (ne)platnosti vyhlásenia o uznaní dlhu, ktorý dlh vznikol manželovi tým, že tento na seba nechal postúpiť pohľadávky voči tretej osobe, za čo sa zaviazal zaplatiť odplatu vo výške nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok. Inak povedané – manžel v súdnej veci síce mal zaplatiť určitú sumu, ale tento zároveň nadobudol aktívum prevyšujúce sumu, ktorú mal zaplatiť. Manžel v súdnej veci teda mal platiť, ale zároveň malo byť platené aj jemu. Naproti tomu vo veci posudzovanej v konaní sp.zn. I. ÚS 26/2010 je ten zásadný rozdiel, že manžel urobil taký úkon, v dôsledku ktorého sa jeho majetok bezprostredne nezvýšil, pričom navyše hrozilo, že sa zníži nielen jeho majetok, ale aj majetok jeho manželky.

Pokiaľ žalobca podstatný rozdiel medzi touto vecou a vecou preskúmanou ústavným súdom v konaní sp.zn. I. ÚS 26/2010 videl v tom, že v tejto veci nebol daný súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, tento aspekt v skutočnosti nie je pre posúdenie rozporu s dobrými mravmi kľúčový. Z hľadiska rozporu s dobrými mravmi sa totiž posudzuje už právny záväzok (v danom prípade ručenie manžela prevzaté bez súhlasu druhého manžela) a nie až to, akým spôsobom bol na základe tohto záväzku kreovaný exekučný titul (t.j. notárskou zápisnicou alebo rozhodnutím všeobecného súdu).

Pokiaľ žalobca uvádza, že od veriteľa nemožno spravodlivo očakávať, aby pred uzavretím zmluvy skúmal, či je ručiteľ ženatý a či má s manželom BSM, s týmto nemožno súhlasiť. Veriteľ by totiž podľa názoru súdu mal pred tým, ako poskytne dlžníkovi relevantnú sumu mal preskúmať, či je dlžník v takej kondícii, aby mu túto sumu vrátil. Také isté skúmanie by mal pritom veriteľ vykonať aj vo vzťahu k

ručiteľom – de facto je totiž nanič taký ručiteľ, ktorý je nemajetný. Spravodlivé je pritom požadovať od veriteľa aj to, aby skúmal, či má ručiteľ manžela – nakoľko predsa aj pred vydaním nálezu I. ÚS 26/2010 veriteľovi hrozilo, že ten manžel, s ktorým veriteľ nekonal, ručenie napadne.

Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že je morálnym hazardom, ak spoločníci nebudú ručiť za záväzky spoločnosti, podľa názoru súdu je morálnym hazardom (čo je termín, opisujúci situáciu, keď je osoba alebo inštitúcia účinne chránená pred možnými nepriaznivými dôsledkami svojich rozhodnutí) to, keď leasingová spoločnosť financovala žalovanému 1/ deväť vozidiel, pričom zjavne sa viac spoliehala na ručenie spoločníkov (ktorých majetkové a osobné pomery ale neprešetrila) než na to, či žalovaný 1/ je v takej kondícii, aby vedel svoje záväzky uhrádzať na základe svojej ekonomickej činnosti.

V tomto smere sa žiada uviesť aj to, že režim BSM slúži na to, aby mali manželia v manželstve rovnaké postavenie aj z hospodárskej stránky; BSM ale neslúži na to, aby sa zlepšilo postavenie veriteľa jedného z manželov.

V tomto smere sa žiada uviesť aj to, že § 148a Občianskeho zákonníka poskytuje ochranu nepodnikajúcemu manželovi iba vtedy, ak druhý manžel podniká ako fyzická osoba. Toto ustanovenie však už nepodnikajúceho manžela nechráni v prípade, že druhý manžel je spoločníkom alebo akcionárom právnickej osoby. V takom prípade je totiž manžel –nespoločník/neakcionár chránený pred prípadným podnikateľským neúspechom tým, že manžel - spoločník/akcionár ex lege ručí max. v rozsahu nesplateného vkladu.

Vzhľadom na hore opísanú kogentnú zákonnú úpravu je potom otázkou elementárnej slušnosti (slovami zákonodarcu dobrých mravov), aby veriteľ v prípade, že podmieňuje poskytnutie peňažných prostriedkov takým ručením, ktorého prípadná realizácia sa dotkne majetku patriaceho do BSM, komunikoval ohľadom akéhoto ručenia nielen z manželom - spoločníkom, ale aj s tým manželom, ktorý spoločníkom právnickej osoby nie je.

26. Žalovaní 2/, 3/ a 4/ mali vo veci plný úspech a súd im preto podľa § 255 ods. 1 C.s.p. priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Považská Bystrica v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 C.s.p.).

V odvolaní treba uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisovú značku konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcej vete, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak žalovaný nebude plniť povinnosť v rozhodnutí mu uloženú, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.